

Karafiáth Orsolya

A tósztt

„Az ilyesmi úgy kezdődik az embernél, hogy
fenyegetve érzi magát a nap minden percében.”

[Tar Sándor: *Meghalni nem*]

1.

Hohó, hitel az nincs, mutat Kati a falra,
és a Misztter úr röhög, hogy igen, hitel alma,
de azért adjon csak még egy pálinkát neki
a Kati, különben beveri a pofáját.

Kati pofáját már többen beverhették,
attól olyan ortopéd a feje. Misztter úr röhög,
hihi, hehe, és a Kati fenekébe markol.
Nézzétek már a tündérkét, milyen pofát vág!

Apa odadobja Katinak a Misztter úrét is,
az úr a pokolban is, morog erre a Misztter.
És az urak arcán főúri grimasz, tehet nekik
a világ egy nagy szívességet. Nahát!

De a világ az nem tesz semmit se értük.
Misztter úr bőre maszk, amikor kihajítják,
ugat a hóban, és négykézláb megy haza.
Hohó, mondja apa. Idáig nem jutunk soha.

2.

Csüngött az Árkus kutya az ágon,
anya az ágyból bámulta. Fehér
kuvaszbunda, apa félvak szeme
akár bárányfelhőnek is hihette volna.
Tegnap még ugrált az a bolond Árkus,
anya szürke ujjai elmerültek a szőrben.

Dél volt, mire aznap anya kikelt az ágyból,
de csak miután a hó újra esni kezdett.
Valahol kapu csapódott. Az ő kapuja?
Lehet, nem védi már az Árkus kutya,

nincs se morgás, se őrült csaholás,
csak őrült csend a csattanás után.

Hisz már apa sincs, döbben rá anya.
Törött körmére néz, a tenyerébe vájja.
Fejében az akasztott kutya néma ugatása.
Ki jár a kertben, kinek keze a kilincsen?
Kié az őrült csend a fejben? Hát a fal?
Átlátszó anya ring a kinti nincsenben.

3.

Kié az életed, nézett rám a Miszter.
Kié ez a rohadt kurva élet? Kinek-
kinek a sajátja, rántottam meg a vállam.
Kati szó nélkül tölt, ezt így az apádra,
meg anyádra, meg erre a kurva életre.
Oké, mondtam, és ittunk megint persze.
És a Miszter úr csak mondta, mondta,
hogy oké, az apád persze tudta, és
itt mindenki, de ez olyan kurvaélet,
hogy még az árulásod, a szarságod
sem a tiéd. Ha így van, hát az remek!
Néztük a pultot, ahogy lebeg.
Hohó! És koccintottunk a pokolra.

